

злоби, които до вчера се спотавахъ изъ кюшетата; съ лукави подсмивания, съ адски заканвания връхъ тогова, онава побудителя, правѣхъ сѣки одного, до вчера обрадванъ, днесъ отъ ядъ тайно да скърца зѣби, а въ сѣщето врѣме страхъ и тренетъ обзѣмаше особно тия, които сѣ направале или говорили нѣщо повече, връхъ угнетителитѣ и тѣхнитѣ *ятаци*, чорбаджии.

Тия които бѣхъ главнитѣ изслѣдователи по злоупотребенията на пашата, се намѣрихъ въ недоумение; щеше имъ се да не вѣрватъ тия слухове; за утѣшение, заедно съ нѣкои отъ главнитѣ граждани българе, прѣдставятъ се предъ намѣстникъ управителя. Рамжъзъ-бей ги посрѣщна нажалено.

— «Доди ми заповѣдъ утрѣ да си отивамъ, каза той на посърналитѣ прѣдставители. Ибраимъ-паша е подмазалъ сички голѣми вратя въ Цариградъ и днесъ утрѣ е тука».

— «Аманъ, ефендинъ, извикватъ прѣдставителитѣ, ти що думашъ? Ти като си отивашъ, за насъ не ли помислѣшь, какво ще стане сега съ насъ!» — «Въ нищо не можа ви помогна, защото и мойта работа е *фъртъжъ* (спукана). Господъ да ви е на помощъ, отговаря имъ Рамжъзъ-бей, и ги испроважда.

На 18 Ноемврий 1857 Рамжъзъ-бей замина за Разградъ. Въ сѣщия день, владиката и сички негови и пашови мекерета чорбаджии, излизатъ да посрѣщнатъ пашата 10 часа далечъ отъ града. Още въ пѣтя, при посрѣщанието сичкото се расправило на пашата, при това и съ притурки — клевети!

Тѣмко на 21 Ноемврий 1857 слѣзе хаджи Ибраимъ-паша въ Силистра.

Какъ е, кога страшенъ грѣмъ грѣмне надъ главитѣ на хора пѣтници на отворено поле, и сѣки се свие, сгушва, и крѣсти отъ страхъ да не падне връхъ него трѣскавицата, като нѣма дѣ да се подслони, тѣй бѣ и за